

[Carsten Raft.]

hundekoldt i Kupeerne, og Togene blev standset af Sabotage og ødelagt af Schalburgtage, og der var Strejke eller Oprør i den næste By, man kom til. Da rejste hele Familien Danmark alligevel, Kvinder og Mænd, unge og ældre, Mødre med Børn, der var ingen Begrænsning. Det vil nok ogsaa blive saadan, at disse Tariiforhøjelser vil ikke komme til at betyde noget, hverken i den ene eller den anden Retning, saa for den almindelige Gruppe af rejsende synes jeg ikke, der er nogen som helst Betænkkelighed ved at gaa med til denne Lov som Dækningslov for de forøgede Udgiftsbudgetter i Statsbanerne, i det hele taget for Statskassens forøgede Udgifter.

Men der er nogle Grupper af rejsende, hvor der er Grund til, at man ser lidt nærmere paa Tingene. De falder i to Kategorier, og man kan sige om begge, at det er Statsbanernes bedste Kunder, det drejer sig om.

Jeg tænker først og fremmest paa de forretningsrejsende, de Handelsrejsende. Det er gode, solide, faste Kunder, der hele Aaret igennem giver Statsbanerne Arbejde. De er saa gode Kunder, at de maaske kunde regne med, at de skulde have en Favørpris. Nogle Lande har da ogsaa en saadan Pris, idet man ved Hjælp af særlige Arbejdsrejsekort giver de Mennesker, hvis Erhverv det er at rejse, for hvem det er nødvendigt at rejse, en særlig Favørpris. Det er muligt, man engang skal ind paa dette af Hensyn til hele Erhvervslivets Fremme, men jeg tror ikke, de Handelsrejsende vil insistere paa det i Øjeblikket. Men de vil gerne behandles lige saa godt som andre rejsende og nødtigt daarliger, og det er de faktisk blevet. I 1940 kom der jo en Procentforhøjelse, der i Almindelighed blev angivet til 25. 25 pCt., det var Slagordet, og det var ogsaa rigtigt i det store og hele. Men for de Folk, der løser Maanedskort — og det er den Maade, man som Regel løser Kort paa —, var der faktisk Tale om 40 pCt.s Forhøjelse. Der var en Forhøjelse, saa vidt jeg husker, fra 74 Kr. til 103 Kr. Det giver ni og tredive Komma nogen Procent, en væsentlig større Forhøjelse, og naar disse Folk nu faar en 20 pCt.s Forhøjelse, vil Forhøjelsen for dem igen blive større. Det vil sige, at de bliver daarliger stille end Statsbanernes almindelige Kunder, og samtidig maa det erkendes, at Varen er blevet ringere.

De Folk, der rejser paa den Maade, rejser jo overvejende paa 1ste Klassen Kort. De betaler 1ste Klassen Pris, men hver Gang de kommer ind paa en Sidebane eller

uden for Iltogstiderne paa de store Linier, er der ingen 1ste Klasse i Togene. De betaler altsaa en højere Pris for en bedre Vare, ofte uden at faa denne Vare.

Med Hensyn til Lyntogene har de Handelsrejsende ogsaa meget ringe Fornøjelse af dem. Fru Petersen, som ved, at hun til Sommer eller til Efteraaret skal besøge sin Datter, kan saa udmærket selv bestemme, hvornaar hun vil rejse, hun kan i Tide bestille sin Billet. Men disse Folk kan i Regelen ikke bestille Billet i Tide, det afhænger af deres foregaaende Rejser, af, hvor de er nu, hvornaar de skal ud, og i øvrigt af saa mange forskellige Ting. Som Regel vil man ogsaa se, at Lyntogenes Publikum i ret ringe Grad bestaar af de Folk, som Lyntogene netop er bestemt for, de, som rejser meget og gerne skulde rejse hurtigt — de er ikke i Stand til at benytte sig af dem.

Jeg nævner i denne Forbindelse Muligheden af, at man af Hensyn til disse Folk, der har uhyre stor Betydning for dansk Erhvervsliv og særlig vil faa det, naar de nye Varer kommer frem, eventuelt ligesom man har gjort før ovre i Jylland, laver Lyntog paa den Maade, at man sætter 2 Motorvogne ind i Trafikken og nogle almindelige Tog imellem, eventuelt en Gang i den ene Retning og en anden Gang i den anden Retning, og arrangerer ekstra Lyntog, der kunde være reserveret de paagældende rejsende, f. Eks. Fredag og Mandag. Det vilde hjælpe meget og gøre, at den høje Pris, de betaler for en Vare, som de ikke faar, i nogen Grad blev retfærdiggjort.

Nu kunde man selvfølgelig sige, at disse Omkostninger betaler Erhvervslivet, det lægges vel paa Varerne paa en eller anden Maade, det sker jo med saa mange andre Udgifter ved de Love, som vi her vedtager —, det maa man se under en større Helhed, det kan man ikke saadan kritisere i det enkelte Tilfælde. Men det er ikke Sandheden. For Forholdet er det, saa vidt jeg ved, at de 67 pCt. af de Handelsrejsende og forretningsdrivende rejser paa Provision, og det er ganske givet, at en Forhøjelse som denne ikke giver Anledning til Ændring i Provisionen. Altsaa, disse Tusinder af Mennesker kommer selv til at betale Forhøjelsen.

Derfor er det et Spørgsmaal, om det ikke er rimeligt, at man ser nærmere paa denne Gruppe af Mennesker — gode, solide, stadige Kunder i Statsbanerne —, der vil komme til at lide ganske særlig ved den foreslaaede Forhøjelse. I Forhold til den store Indkomst, der her er Tale om, skulde